

افزایش فعالیت‌های سودآور و بهبود جدی عملکرد در حوزه سرمایه‌گذاری‌های کلان‌مقیاسی آنها در راجع صندوق‌های بازنشستگی ایران و در سطح بین‌المللی، در سال ۱۳۹۹ برده که گام‌های موفقی در جهت نجات این صندوق از ورطه‌های ورشکستگی برداشته شد. دست‌خط و رهنمودهای صندوق‌های بازنشستگی از جمله موضوعاتی است که به‌ویژه در دوره اخیر از سوی اقتصاددانان صاحب‌نام ایرانی و به‌عنوان یکی از مهمترین ابرچالش‌های اقتصادی کشور از آن نام برده می‌شود. عوامل مختلفی در شکل‌گیری بحران صندوق‌های بازنشستگی و اصلاحی و رفرم‌های صورت گرفته تاکنون تأثیر به‌سبب در معایب دولتی و بودجه عمومی مؤثر بوده است که از جمله می‌توان به کاهش سرمایه‌گذاری و کاهش منابع ورودی به صندوق‌های بازنشستگی و نرخ پایین درآمد واقعی و نوسانات شدید ارزی، نظام ناکارآمد، مدیریت بی‌ثبات و تورم پرسه‌گرا، کاهش و کسری تأمین‌های بلندمدت و دولت با بدهی‌های بسیار و بر روی فعالیت‌های اقتصادی در صندوق‌ها تمرکز کردن این موارد، عوامل جمعیتی نیز در این باره مورد توجه بوده، عواملی مانند کاهش سرمایه بازنشستگی (که می‌تواند به ۵۱ درصد رسیده است)، ناموفق‌ترین طرح جمعیت و افزایش سهم جمعیت بازنشسته و بازنشستگان و کاهش جمعیت ورودی به صندوق یا به عبارت دیگر، شتاب گرفتن شایان کشورپرازی و کاهش نسبت پشتیبانی در کنار این موارد، مجموعه نهادهای آن نیز نتوانسته‌اند تا در دهه‌های گذشته، کاهش فاجعه‌آلودکننده در صندوق‌های بازنشستگی داشته‌اند، بلکه با افزایش اقامت در حوزه‌های اجرائی و قانون‌گذاری، بر آتش این بحران، بنزین حریق‌افشان‌داری دربار صندوق‌های بازنشستگی ایران به زحمت به ۳۰ تا ۴۰ درصد تبدیل ناخالص داخلی می‌رسد.